

Заговорници поделе у српској политици одлучили су да покрајином прогласе делић севера Косова који би се добио приликом разграничења

Подела Косова је тренутно најгоре решење за Србе јужно од Ибра и сигуран знак да се избегли никада неће вратити тамо одакле су истерани. Подела је порука да Срби, њих 80.000, јужно од Ибра могу да нестану. За њихов коначни нестанак постоје две опције: прва је насиље великих размера, изазвано поделом, и сеоба према северу; друга је постепено цурење и меко етничко чишћење. Многи од 230.000 расељених, а и оних који су остали већ су искусили оба метода. Политичари који мисле да ће сеоба према северу оснажити Косовску Митровицу и поправити етничку крвну слику грдно греше, јер једном покренути људи са југа неће и не могу остати код својих 35.000 сународника на северу. Неће се задржати чак ни у Рашкој (близу је границе), избегаваће и Краљево, они беже што даље – према Београду или западу. Тако ће север Косова заувек изгубити залеђе, универзитет студенте, болница пацијенте, трговина какве-такве послове... Постаће слепо црево где су једино криминалци способни да нешто размене.

Идеја о подели Косова траје отприлике колико и конфликт, постоји као решење, као нужда кад се ништа друго не може добити, као коначно раздвајање Срба и Албанаца, као прагматично и реално решење, као терет који нико нема храбрости да уврсти у свој програм. Она се јавља у тешким моментима као некакав излаз за који нико не зна како изгледа и ко и када треба да плати цену њене примене. Њен највећи промотор и заговорник је Добрица Ћосић, последње године свог рада Зоран Ћинђић је подржао поделу, а Ивица Дачић је први српски политичар из власти који се након њега јавно заложиио за то решење.

Тренутно умиривање косовске савести српских политичара и дела јавности постигло би се добитком делића „своје територије”, вечном опсесијом балканских губитника. Група заговорника поделе покрајине ће, ако и наметну идеју поделе, имати проблем са Српском православном црквом чије ће највеће светиње Дечани, Патријаршија,

Грачаница, Љевишка... остати с оне стране границе. Ако Албанци који су тренутно пристали на нове српске општине и посебне мере заштите СПЦ баштине буду изгубили север Косова тражиће компензацију која ће нанети разорну штету и Србима и светињама.

СПЦ никада неће подржати поделу Косова и Метохије. То може озбиљно угрозити иначе добре односе државе и цркве. СПЦ нема намеру да било шта дели на Косову јер је то на штету народа и цркве. Јужно од Ибра су највеће вредности наше цркве, државе и уметности, познати је став СПЦ.

Препрека подели је и Устав земље који гарантује територијални интегритет и неодвојивост АП Косово и Метохија. Да би се овај проблем решио заговорници поделе у српској политици одлучили су да покрајином прогласе делић севера Косова који би се добио приликом разграничења. Тако би формално могао да се испоштује Устав Србије. Овим се, уколико се догоди, показује да је суштински циљ Србије проста територија и прање образа пред бирачима и историјом, а не интереси већине српског народа који живи на КиМ. Дугорочно одрицање од културног и верског наслеђа, које представља одвећ помињану душу српског народа и државе, може имати фаталне последице по ионако нестабилни и једва пронађени српски идентитет.

Зато Косово српској политици и њеним актерима јесте нека врста лека. Његово прекомерно узимање значи да можете проћи као Демократска странка Србије и Војислав Коштуница, а избегавање коришћења тог лека подразумева да пролазите као Либерално-демократска партија и Чедомир Јовановић. И на крају, трећа опција као лек узима Косово за болест која се њиме не лечи. Е, они пролазе као Социјалистичка партија Србије Слободана Милошевића, данас Ивице Дачића. Већина, па и од ових поменутих, зна просту дијагнозу: рад, одговорност, вишедеценијско решавање проблема, добри кадрови, излаз из бедног економског стања Срба и Албанаца...

Етничке државе Балкана или оне које су након „чишћења територија” своје грађане друге нације и вере свеле испод „прихватљивих” пет одстони су ни близу пројектованог етничког раја који се чинио тако достижан и реалан пре почетка крвопролића. Исто је и на микроплану, јужно од Ибра – рецимо у Пећи, Срби готово не постоје, па Албанци не живе ништа боље: криминал је – кажу – већи, свађају се око политике страсније и теже неко кад су комшије биле ту, деца се једнако дрогирају, а посла нема. Према истраживању УН 80 одстомладих жели да истог тренутка одавде иде на запад. Како је то могуће, кад Срба више нема да их тлаче, терају и мрзе? У десет километара удаљеној српској енклави Гораждевцу (мање од 1.000 становника) локална мржња, завист,

политичка подељеност, злоба гета и фатална депресија условљена нерадом и херметичком изолацијом унизили су живот преко границе бесмисленог. Бесмислена је спољашња албанска пресија, зверско убијање деце на реци – више од бесмисла је мржња у мојој кући. Зато је подела, мржња у нашој кући без обзира на то који се језик у њој чује и ком Богу се молимо, (ако то и чинимо); зато је подела могућност да никада не сретнете другог и другачијег – о њему ћете „научити све из историје и из приче својих дедова и очева”; зато је пут те историје лепо поплочан и води према паклу кроз који смо прошли; зато је подела први услов пропасти и храна за маргиналне, профашистичке, екстремне, фундаменталистичке групе које увек имају решење и за своје и, што је горе, за туђе проблеме. Они на крају увек дођу у нашу кућу, па макар она била Косово, Прешево, Санџак...

Подела је горе решење од данашњег облика независности Косова. Подела ће створити независност Срба од Косова јер ће њоме нестати и они и њихове светиње, па и оно мало љубави и стрпљења према другима.

Члан Савета РРА

(Политика)